

{xtypo_dropcap}|{/xtypo_dropcap}ma nešto što se na zemlji ne može, a čovjek i narod ne mogu bez toga, ili ako mogu, čedo moje, to nisu ljudi niti je to narod.

Ima nešto, čedo moje, što se na njivi ne može uzorati, u kovačnici iskovati, u šumi razlistati, ni u snu sniti, ni jezikom izreći, ni mišlju doseći, ni mačem ubiti, ni u priči ispričati.

Ima nešto što se na zemlji nikako ne može.

Ali svaki čovjek nad svojom glavom ima svoje nebo, i svaki narod nad sobom ima svoje nebo. Tamo im je sve što im nije na zemlji.

Tamo im je, čedo moje, baš ono što na njivi ne raste, što se u kovačnici ne kuje, u šumi ne lista, u vatri ne gori, u snu ne sniva, jezikom ne izgovara, mišlju ne doseže, mačem ne ubija, pričom ne priča.

Zaista, tamo im je sve što nije na zemlji. Tamo je sve to moguće. Ali, čedo moje, ne zna to svako i ne vide to svi.

Može to samo prorok i tajnovidac, neboznanac i zvjezdoznanac, visokovidac, dubokovidac i dalekovidac.

{xtypo_dropcap}|{/xtypo_dropcap} može to nebogledac i nebotvorac, neboteča i nebohodac, i još neboslov i neboslovac, pa neboljub i neboljubac, i opet neboplovni neboplovac i neborodni neborodac. Još tu dođu svi drugi neboljubni i neboletni, nebodarni i neboprимni, nebozvani i nebojavni, i svi oni duhovnjaci i čudaci, i junaci i mudraci, i ludaci, mučenici i sretnici, nebotvorni čarobnjaci, KOJI ZNAJU I UMIJU DA UZNESU ZEMLJU DO NEBA, VOZNESUT ZEMLJU DO NEBES, I KOJI IMAJU MOĆI DA SPUSTE NEBO NA ZEMLJU.

To su ljudi koji znaju da otvaraju nebo. Gore je, čedo moje, sve što ovdje nemamo. Gore je sve što čekamo.

I zapamti, čedo moje, da je čovjekovo tijelo na zemlji, a njegova duša vije se nebom. Tako i tijelo naroda boravi na zemlji, a duša naroda obitava na nebu.

Samo narod koji nema dušu nema ni svoga neba. Nebo nije prazno. Bezdan. Kome je nebo prazno, taj nema duše.

Zato ti kažem, čedo moje milo, nema naroda dok ne zadobije svoje carstvo na zemlji,

CARSTVIE ZEMALJSKOE, i nema naroda ako ne zadobije svoje nebo i svoje carstvo nebesko, CARSTVIE NEBESKOE.

Ima ljudi koji pripadaju samo zemlji. Ti zemljanici odlaze u zemlju.

A pojave se ljudi, ili se rode, koji odmah ZNAJU TVORITI NEBESKE STVARI NA ZEMLJI I ZEMALJSKE STVARI UZDIZATI DO NEBA. Oni pripadaju nebu. Ti nebesnici i zvezdari odlaze u nebo i među zvijezde. Koliko ih je tamo, treba pogledati u vedru noć kad nebo ozvjezda.

Više ih je tamo nego na zemlji.

Više ih je u zemlji nego na zemlji.

Zato ti kažem, čedo moje milo, ne čine narod samo oni što žive na zemlji, nego i oni u zemlji i oni u nebu.

Narod uvijek živi između svojih grobova i nebesa svojih.

Reč Stevana Nemanje (Stefana Nemanje — oca Simeona (1166-1196)) izgovorene na samrtničkoj postelji, koje je zapisao njegov najmlađi sin Rastko, Sveti Sava (iz knjige „Zaveštanje Stefana Nemanje”, pisca Mileta Medića)